

РЕШЕНИЕ

№ 525

гр. Пловдив , 07.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, ХХІ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на шести април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Михаела С. Боева

при участието на секретаря Малина Н. Петрова
като разгледа докладваното от Михаела С. Боева Гражданско дело №
20205330111373 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното

Съдът е сезиран с искова молба от СД „Феб – 91 – К. С-ие“, ЕИК 825122265 против „Велмакс лукс“ ЕООД, ЕИК 204470750, с която са предявени обективно съединени осъдителни иски с правно основание по чл. 55, ал.1, пр.1 и чл. 86 ЗЗД

Ищецът твърди, че на 28.07.2020 г. получил фактура № 1792/27.07.2020 г. за цена от 3500 лева, с основание покупко – продажба на 5 бр. стоки от ответното дружество, която не осчетоводил. След справка се установило, че сумата е платена с превод с банкова карта на 26.07.2020 г. Причината била проведена демонстрация на 26.07.2020 г. на продукти на ответното дружество, на която присъствали двама от съдружниците в ищцовото дружество, които били приканени да закупят стоките при промоционална цена, ведно с редица подаръци. Въпреки че съдружниците нямали представителна власт да задължават ищеца, да го представляват и да управляват дружествените работи, за което изрично уведомили представителя на ответника, вкл. за това, че не били упълномощени да сключват договори от негово име, представителят на ответника ги притиснал да сключат сделката с мотива, че въпросната отстъпка вала само за демонстрацията.

Веднага след получаване на фактурата – на 29.07.2020 г. у. на ищеца уведомил отв. дружество чрез възражение, че договор не е сключван от надлежен представител

или потвърден от такъв, поради което оригиналът на документа бил върнат и ответникът приканен да върне платената без основание сума в 7 - дневен срок от получаването. В отправено уведомление ответникът отказал.

След проведен тел. разговор, ответникът обещал връщане на сумата само след предаване на закупените вещи в склада на дружеството. Въпреки направения опит за връщането им на 14.08.2020 г., поради невъзможност за откриване на склада на посочения адрес, същият бил неуспешен, като след разговор – ответникът отказал получаването, т.к. връщането следвало да стане в законоустановения и посочен в договора 14- дневен срок.

Доколкото договорът за покупко – продажба бил сключен от лице без представителна власт за ищеца, за което ответникът бил изрично уведомен, при което бил недобросъвестен, съгл. чл. 42, ал. 1 ЗЗД, сделката била недействителна и не породила правни последици.

С оглед горното се моли за осъждане на ответника да плати сумата от **3500 лева** – главница, получена при начална липса на основание; **28,19 лева** – обезщетение за забава за периода 07.08.2020 г. – 04.09.2020 г., ведно със **законната лихва** от постъпване на ИМ в съда до окончателното погасяване. Претендират се **разноски**.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор, с който оспорва исковете. Признава получаване на сумата от 3500 лева, като твърди плащането да е извършено от името на Ф. К. – с. в ищцовото дружество, с издадена на името на дружеството банкова карта, с която разполагал и можел да оперира. Служители на ответника проверили и установили, че същият не е у. на ищцовото дружество. При подписване на договора обаче той заявил, че картата му е предоставена от у., за да извършва покупки от името на дружеството, освен това изискал и издаване на фактура на името на дружеството. Притежаването на картата и знанието за ПИН- кода й свидетелствали за упълномощаване от страна на у. към с. с конклюдентни действия, при което се твърди, че съдружникът е действал като редовно упълномощено лице, а договорът - породил действие. Получената сума не подлежала на връщане. Поради наличието на представителна власт, нормата на чл. 301 ТЗ била неприложима. Предвид изложеното се моли за отхвърляне на исковете. Претендират се разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 2, вр. с чл. 12 ГПК, обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По иска по чл. 55, ал.1, пр.1 ЗЗД:

В тежест на ищеца е да докаже, че е платил на ответника твърдяната сума от 3500 лева.

В тежест на ответника, при условията на пълно и главно доказване, е да установи наличие на валидно основание за плащане/получаване на сочената парична сума, респ. сключването на валиден договор за покупко – продажба на стоки с надлежен представител на ищеца, които са получени и се дължи получената цена.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира иска за основателен по следните съображения:

На основание чл. 153, вр. с чл. 146, ал.1, т.3 и т.4 ГПК, като безспорни и ненуждаещи се от доказване, са отделени обстоятелствата, че: ответникът е получил твърдяната искова сума от 3500 лева, за която е издадена фактура № 1792/27.07.2020 г., която не е осчетоводена от ищцовото дружество; че сумата е платена от един от съдружниците в ищцовото дружество с банкова карта, издадена на името на дружеството; че ответникът е получил възражение относно фактурата от ищеца на 30.07.2020 г. /вж. Определение по чл. 140 ГПК № 1274/09.03.2021 г. – л.40-41./.

Съдът приема тези факти за доказани, вкл. като съобрази и ги съпостави с приетите доказателства.

По фактическата страна на развилите се отношения, противоречие между страните няма. Сключена е сделка по покупко – продажба на движими вещи /стоки/ от името на ищеца от един от неограничено отговорните съдружници, който е платил съответната цена – получена от ответника. Издадена е фактура, като три дни по-късно, отв. – продавач е получил писмено възражение от страна на ищеца, чрез представляващия у. с което е отказано потвърждаване на сделката и е поискано връщане на платената цена. Направен е опит за връщане на вещите от страна на ищеца – останал неуспешен, поради отказ на отв. дружество да ги получи /така и св. показания на св. П., които се кредитират като ясни и последователни, без данни, които да ги опровергават/.

Спорът е правен.

Ищцовото дружество е Събирателно. Съгласно прил. чл. 84, ал. 1 ТЗ – всеки съдружник има право да управлява дружествените работи, освен ако с дружествения договор е възложено управлението на един или няколко съдружници или на друго лице. Видно от вписванията в публично достъпния ТР и публикуваните документи – с чл. 7, ал. 1 от учредителния акт на ищеца - СД е регламентирано, че дружеството се управлява и представлява пред трети лица от **един управител**, избран от ОС. Според ал. 2 – **Съдружниците не притежават представителна власт.**

Видно от вписването в ТР от 07.04.2011 г. единствен представляващ дружеството е А.Ф.К. По аргумент от чл. 89, ал. 2 ТЗ – ограничаването на представителната власт на съдружниците има действие спрямо ответника.

Предвид изложеното и доколкото по делото няма доказателства за каквато и да е учредена представителна власт по отношение на лицето сключило сделката - Ф.К. да извършва подобни действия от името на търговеца СД, следва, че същата е сключена за търговеца – ищец от лице без представителна власт. Не се споделят твърденията в ОИМ, че е налице конклюдентно упълномощаване на съдружника, поради предаване на банкова карта на дружеството, с която е извършено плащането. Самото предаване на банкова карта не води до извод за възлагане на правомощия за встъпване в правоотношения от името и за сметка на ищеца. Липсват доказателства за това да е била налице изразена воля от представляващия, чрез паричните средства по банк. карта да бъдат заплащани вещи от закупения вид, които да послужат на дружеството. Не може да се приеме, че, чрез самото фактическо предаване на банкова карта, конклюдентно се учредява представителна власт за всякакви неформални сделки, вкл. и за конкретната, т.к. тя има своите елементи от ФС, който следва да бъде изпълнен, за да породят правни последици, съответно – следва да има някакви данни за това, че чрез паричните средства на дружеството се е целяло или е било възможно принципно според вътрешни уговорки, насоки или мълчаливо съгласие закупуване на процесните или сходни стоки. Такива данни по делото няма.

С оглед горното, съдът приема, че процесната сделка е сключена за ищеца от лице без представителна власт. Следва да се разгледа хипотезата на чл. 301 ТЗ.

Фактическият състав на чл. 301 ТЗ включва узнаване от търговеца за сключените без представителна власт сделки и липса на незабавно противопоставяне.

Договорът е сключен на 26.07.2020 г., фактурата за плащане на цената – издадена на 27.07.2020 г. /л.13/. Няма спор, че същата не е осчетоводена от ищеца, за да се коментира потвърждаване на сделката. Фактурата е получена на 28.07.2020 г., като още на следващия ден е подадено възражение до ответника – с изричен отказ за потвърждаване на покупко – продажбата, както и искане за връщане на платените средства в предоставен срок. Същото е получено от отв. дружество на следващия ден - 30.07.2020 г. /л.11/. При тези факти, незабавно /в рамките на три дни от издаване на фактурата и два от узнаването/ противопоставяне е налице и презумпцията на чл. 301 ТЗ е неприложима.

Налага се изводът, че е сключена сделка за ищеца от лице без представителна власт, като представляващият СД изрично е отказал да я потвърди. До надлежното противопоставяне тя е била „висящо недействителна“ /арг. чл. 42, ал. 2 ЗЗД/, но след

изричния отказ /извънсъдебно и съдебно/ да бъде потвърдена, недействителността се е трансформирала в окончателна. Противопоставянето на търговеца, направено веднага след узнаването – както е в случая, представлява отказ за потвърждаване на сделката и позоваване от негова страна на недействителността /мотивите към т.2 на ТР 5/12.12.2016 г. по тълк. д. 5/2014 г. на ОСГТК на ВКС/.

Отпаднала е възможността договорът да бъде потвърден и да породи целените с него правни последици, при което всяка от страните дължи на другата връщане на даденото. Тъй като договорът е сключен при липса на учредена представителна власт, той не е породил насрещни права и задължения на страните по него и връщане на даденото – в случая на платената цена за вещите, се дължи в хипотезата на начална липса на основание – чл. 55, ал.1 пр. 1 ЗЗД /ТР/.

Няма спор, че цената от 3500 лева е платена, поради което и доколкото искът е доказан по основание и размер, ответникът следва да бъде осъден да я върне. Не се доказва пълно и главно наличие на валидно правно основание за получаване, респ. задържането ѝ. Сумата следва да се присъди ведно със законната лихва от постъпване на ИМ до погасяването като последица.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Налице е главен дълг. Плащане не се доказва. Обезщетение за забава се дължи, съгл. чл. 84, ал. 2 ЗЗД – след покана, респ. изтичане на предоставения в нея срок за изпълнение /вж. ТР 5/21.11.2019 г. по тълк. д. № 5/2017 г. на ОСГТК на ВКС/. Покана за връщане е отправена във възражението, предоставен е 7 - дневен срок за плащане. След получаването на 30.07.2020 г. такова няма. 7-дневният срок е изтекъл на 06.08.2020 г. вкл., при което обезщетение за забава се дължи за исковия период. Изчислено от съда на осн. чл. 162 ГПК, чрез он-лайн калкулатор, същото възлиза на търсената сума от 28,19 лева. Претенцията следва да бъде уважена.

По отговорността за разноси:

С оглед изхода на спора при настоящото му разглеждане, разноси се дължат на ищеца на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК. Направено е искане, представен е списък по чл. 80 ПГК и доказателства за плащане на 190 лева – ДТ и 500 лева –адв. възнаграждение /няма възражение за прекомерност/.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Велмакс лукс“ ЕООД, ЕИК 204470750, със седалище и адрес на

управление: гр. Пловдив, ул. „София“ № 9, ет.3 да плати на СД „Феб – 91 – К. С-ие“, ЕИК 825122265, със седалище и адрес на управление: гр. Асеновград, ул. „Бузлуджа“ № 38, следните суми: **3500 лева** /три хиляди и петстотин лева/ - главница, представляваща получена без основание сума за продадени стоки, за които е издадена фактура № 1792/27.07.2020 г.; **28,19 лева** /двадесет и осем лева и деветнадесет стотинки/ – обезщетение за забава за периода 07.08.2020 г. – 04.09.2020 г., ведно със **законната лихва** върху главницата, считано от постъпване на исковата молба в съда – 04.09.2020 г. до окончателното погасяване, както и общо **690 лева** /шестстотин и деветдесет лева/ - разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Банкова сметка, по която могат да бъдат платени сумите, съгл. чл. 236, ал.1, т.7 ГПК /л.2/:

.....

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____